

Alina Cosma

Darul vieții

EDITURA

primus

Oradea, 2016

Capitolul 1

Își pregăti aparatul foto, dar o persoană îi apără în câmpul vizual.

- Hei, dă-te la o parte! Îmi strici priveliștea!

- Îmi pare rău! zise tânăra, îndepărtându-se cu pași repezi.

Era o frumoasă după-amiază însorită de mai. Pensiunea de trei margarete era scăldată în liniște. Tânărul coborî la bar și comandă o băutură. În curte, lângă piscină, o tânără citea întinsă pe un șezlong. Îi stârni curiozitatea și se hotărî să o întrerupă, dar își dădu seama că o mai văzuse în acea dimineață.

- De când este cazată aici? îl întreabă pe barman.

- De ieri.

El ajunsese în acea dimineață. Comandă două cocteiluri, apoi, luând paharele, ieși. Se apropie încet, privind picioarele albe și subțiri, acoperite de la genunchi în sus de fusta de stofă de culoarea untului. Înjură lungimea fustei. Bluza de culoarea cerului cu decolteu adânc, dar decent, i se mula pe formele rotunde ale sânilor. Buclele șatene străluceau în razele soarelui, acoperindu-i umerii. Tânăra lenevea cu ochii închiși, cu cartea în poală. Când ajunse alături îi observă fața albă, cu gene lungi și buzele senzuale, nerujate.

- O femeie nu poate strica niciodată priveliștea unui bărbat. Tresări, privindu-l speriată.

- Îmi pare rău pentru ce am spus azi-dimineață.

Nu-l recunoscuse din prima clipă. Îl privi fugitiv, observându-i fața ușor bronzată, cu trăsături fine și ochii castanii

pătrunzători. Avea în jur de treizeci de ani. Simți că roșește și își coborî privirea. O observase și zâmbi, era timidă, va fi o pradă ușoară. Luă loc pe șezlongul alăturat și așeză paharele pe măsuta dintre ei.

- Pentru tine, zise el împingând paharul.

- Dacă doresc, îmi cumpăr.

- Vreau să-mi cer iertare...

Își închise ochii și rămase cu fața la soare. El o analiză, de aproape i se păru cu adevărat frumoasă, dar o frumusețe naturală. Chipul îi radia, era senzuală, dar cuminte.

- Vii des aici?

- Prima dată, răspunse scurt.

- Pot să-ți arăt împrejurimile...

- Trebuie să-mi verific programul.

Ce program putea să aibă în vacanță?! Tânărul râse.

- Deseară se ține discotecă în club, la jumătate de kilometru de pensiune. Te interesează?

- Ce fel de muzică?

- De obicei dance...

Îi surâdea ideea.

- Ne vedem la bar, la ora zece...

Era convins că va veni. Se hotărî să mai rămână, se întinse pe șezlong și privi spre cer.

- De ce nu încerci apa? Este caldă.

- Nu sunt pregătită pentru scăldat...

- Nu îți servești băutura?

- Are alcool?

- Ai probleme cu alcoolul?

- Da, îți ia mintea!

- Ai nevoie de minte în concediu?

- Când sunt în preajma unui bărbat care se crede irezistibil, am nevoie.

Îl surprinse, privi din nou albastrul cerului. După o vreme tânăra se ridică și gustă din pahar, avea un gust plăcut, dulce-amăru. El își ținu ochii închiși, oferindu-i oportunitatea de a-l analiza. Știa că era irezistibil!

Îl privi cu atenție, intuindu-i gândurile. Era viril, cu un corp athletic și cămașa desfăcută la gât. De unde apăruse tocmai acum, când își dorea să se relaxeze, să uite de lume?

- Mulțumesc!

Zâmbi arcuindu-și ușor buzele, apoi o privi fix.

- Eu sunt Cristian.

- Angela, răspunse după câteva clipe de ezitare.

Îi întinse mâna, chiar dacă ea nu o făcuse, cum cereau bunele maniere, dar dorea să o atingă. Tânăra îi întinse brațul după o clipă. Avea o mână puternică, palma îi era fină și caldă. El se ridică și se îndepărtă.

- Nu uita, deseară...

Era aproape ora douăzeci și două. Privi din nou în oglindă. Purta o fustă cloș de lungime medie și o bluză neagră cu decolteu adânc. Se uită la ceas, nu dorea să întârzie, dar nici să ajungă înaintea lui. Își luă sacoul și poșeta, apoi trăgând aer în piept, ieși cu pași lenți. Coborî încet, observându-l la bar, într-o cămașă albă din mătase fină și pantaloni negri. Era ori bogat, ori dorea să-și etaleze cea mai scumpă ținută din garderobă, impresionând. Cu alte cuvinte, se gândi ea, ori încrezut, ori prost.

Își ridică privirea, dar rămase surprins. Fardată ușor, îl captivă ochii ei albaștri. I se păru mai tânără decât în acea după-amiază.

- Ești punctuală mereu?

- Încerc...

O conduse la mașină, un Audi negru de ultimă generație, cu toate dotările unei mașini de lux.

- Ai spus că nu este departe...

- Doar nu vom merge pe jos! Sau ți-e teamă de mine?

- Am impresia că vrei să te dai mare!

- Funcționează?

Zâmbi urcând în mașină. Îi observă coapsele care i se descoperiseră, dar ea nu schiță niciun gest de disconfort.

- Câți ani ai?

- Suficienți cât să-mi conduc propria mașină.

După câteva minute ajunseră în fața unui club și intrară. Localul era încăpător, iar muzica era de bun gust, nu prea zgomotoasă. Chelnerul le oferi o masă într-un colț retras. În club mai erau câteva cupluri.

- Vii des și aici?

- Așa ți se pare?

- Însoțit?

- Nu întotdeauna.

Se așază pe colțarul de piele, iar el i se alătură la distanță mică.

- Ești aventurier?

O privi încruntat. Chipul ei era acoperit de un zâmbet răutăcios, îl lua peste picior.

- Nu-ți plac aventurile?

- Nu-mi plac surprizele, răspunse ea.

Îl enervase.

- În seara aceasta doresc să mă relaxez, zise el.

Îl privi tăcută pentru o clipă, era seducător.

- Îmi dai voie să comand și pentru tine?

- La ce te-ai gândit? întrebă ea încercând să-și mascheze

îngrijorarea.

- Îmi dai voie sau nu?

- Nu vreau să mă îmbăt.

- Știu, nu vrei să-ți pierzi mintea.

Chelnerul se apropie. El comandă două cocteiluri.

- Ai venit singură?

- Da. Tu?

- La fel...

- Ești fotograf?

El râse.

- Nu, e un hobby.

- Ce mai faci pentru a te relaxa?

- Multe...

- În noaptea aceasta îți pierzi vremea alături de mine...

- De ce ai impresia că îmi pierd vremea?

Chelnerul îi servi. Ea luă paharul și bău câteva înghițituri, era agitată. El îi privi mâna fină pe care o ținea pe masă, purta un inel subțire, de aur.

Muzica umplea atmosfera. Stătea sprijinită într-un cot, cu privirea pierdută. Băuse aproape tot cocteilul. Perechile începură să danseze.

- Mai ești în stare să dansezi?

- Nu cred. Nu sunt obișnuită cu băutura...

- Nu trebuia să-l bei atât de repede!

- Îmi era sete.

Îi făcu semn chelnerului, care apărău cu o cafea și o așază în fața ei. Când sorbi din lichidul fierbinte, își arse buzele și lăcrimă. Se amuză de grimasa ei, i se părea că se purta ca un copil.

- Vino să dansăm! Îți vei reveni mai repede...

- Te anunț că nu sunt o bună dansatoare!

- Mă descurc și cu o începătoare!

Se ridică și îi întinse mâna. Îl urmă sprijinindu-se de brațul lui. Pe ringul de dans o cuprinse peste talie, trupul ei tremura ușor.

- Nu prea umbli prin cluburi, nu-i așa? Întrebă, făcând-o să-și ridice privirea.

- Nu frecventez discotecile.

- Să mergem de aici!

- Unde?

- Să ne plimbăm...

Îi luă haina și poșeta, apoi plăti consumația. Ieșind din club merseră la mașină. Era încordată și agitată.

- Vrei să ne plimbăm cu mașina?

- Nu. Cunoscut un loc frumos...

- Vor mai fi și alții?

O privi cercetător pentru câteva clipe.

- Ai consumat alcool.

- Nu prea sunt polițiști pe aici! replică el.

- Încă un motiv pentru care nu sunt liniștită! zise urcând.

Se enervă, și-ar fi dorit să-i spună să părăsească mașina. Oftă, apoi urcă la volan și porni. După aproximativ jumătate de oră ajunseră pe malul apei, într-o zonă cu mici cascade. Rămase uimită privind la căderea apei.

- Este superb!

Luna își revărsa și ea razele pe undele mici, dând apei o strălucire de argint.

- Este foarte frumos, suspină ea sprijinindu-se de mașină.

Îți mulțumesc...

Rămaseră tăcuți o vreme.

- Ți-e somn? o privea cum stătea cu ochii închiși.

- Ascult susurul apei.

- Nu ți-e rece?

- Puțin.

- Vrei să ne întoarcem?

- Unde?

- La pensiune!

- Da, răspunse oftând.

Porni încălzirea în mașină. Tânăra se întinse pe scaun, rabătându-l. O privi pentru o clipă, era frumoasă, dar nu cea frumusețe artificială pe care o aveau majoritatea femeilor pe care le cunoscuse, ci ceva special. Îi inspira inocență și fragilitate. Când ajunseră la pensiune, la recepție nu era nimeni.

- Vino la piscină!

- Nu am costum de baie și este noapte!

- Suntem numai noi doi! Poți rămâne în lenjerie!

Așteptă să îi răspundă, era nehotărâtă.

- Stau de șase!

- Nu intri și tu?

- Sunt convins că nu vrei!

Zâmbi roșind. O prinse de mână și porni cu pași mari spre terasă, făcând-o să alerge alături. Rămase lângă ușă în timp ce ea se dezbrăca.

- Este caldă?

- Da!

- Nu este prea adâncă?

- Nu!

Își așază hainele pe un șezlong, apoi intră în apa caldă. Coborî cu grijă treptele piscinei, balustrada se termină când apa îi ajungea până la gât. Începu să i se facă teamă, fundul bazinului cobora. Încercă să se întoarcă, dar alunecă și căzu sub apă.

Auzi apa lovindu-se cu putere și se întoarse. O observă zbătându-se.

Încercă să ajungă la suprafață, dar picioarele nu îi mai ajungeau la fundul bazinului. Intră în panică, avea nevoie de aer.

La un moment dat simți niște brațe puternice prinzând-o de talie și ridicând-o. Începu să tușească convulsiv. Nu-i dădu drumul, înotând cu ea până la marginea bazinului, unde o ridică pe brațe și ieși. Ea îl cuprinse cu brațele pe după gât, continuând tusea. O puse pe un șezlong și se așeză alături.

- Nu știi să înoți!
- Am alunecat, șopti răgușită.
- Se strânse la pieptul lui.
- Ți-e rece?

Nu așteptă să-i răspundă, se ridică și se îndreptă spre haine. Îl urmări cu privirea, intrase îmbrăcat în apă, iar acum lăsa o dâră în urmă. Tremura cu tot corpul, se îmbrăcă repede. El își recupera pantofii aruncați între bazin și ușă, apoi sprijinind-o de talie, o ajută să urce scările spre camere.

- Dacă ai nevoie de ceva, sunt la camera 5.
- Mulțumesc.

O urmări cu privirea cum intră în camera ei. Avuse parte de o sperietură pe cinste.

Dormi adânc în acea noapte. A doua zi se trezi târziu, după ora zece. Îi era foame, dar ratase micul dejun. Recepționerul îi făcu semn când o observă.

- Domnișoară, am fost rugați să vă reținem micul dejun!

Cine îi rugase? Intră în sala de mese, iar la scurt timp fu servită. Când termină masa apăru și Cristian zâmbitor, îmbrăcat lejer, în cămașă și pantaloni de in.

- Cum ești, micuță prințesă?
- Zâmbi încântată, numai părinții îi spuneau în felul acela.
- Prințesă?!
- Te-am jignit?
- Sunt bine.

- Cum ai dormit?
- Ca un prunc!
- Ce ai de gând să faci azi?
- Nu știu...
- Dacă îți permite programul, putem merge până la peșteră.
- Mi-ar face plăcere! răspunse ea amuzându-se.

Se ridică, apoi, oferindu-i brațul, ieșiră. Cunoștea foarte bine zona. Îl asculta cu atenție privind impresionată pereții cavernei. Mai vizitară și alte locuri. Îi făcea plăcere compania lui, devenise politicos și grijuliu.

Era seară. Stăteau așezați la o masă pe terasă.

- Sunt plictisitoare, comentă observându-l căscând.
- Ești liniștită, nu plictisitoare! Nu prea am dormit azi-noapte.
- Te-am speriat atât de tare?

Căscă ochii privind-o.

- Puțin spus speriat! M-ai îngrozit!

Ea chicoti.

- Totuși, te asigur că sunt plictisitoare! Du-te să te odihnești, mie nu mi-e somn.

- E prea devreme pentru somn. Vrei să mai facem puțină mișcare?

- Te asigur că sunt bine. Nu mai trebuie să mă însoțești.
- O privi mirat.

- Știu că ești bine. Am impresia că mă trimiți la plimbare!
- Nu am vrut să te trimit la plimbare. Doream să-ți spun doar că sunt bine și nu mai este nevoie să stai în preajma mea.

- Dar eu vreau să stau în preajma ta!

Se ridică și îi întinse brațul.

- Mergem?
- Unde?

- La plimbare, prin pădure.
- Nu sunt urși, lupi, alte animale periculoase?
- În afară omului, te asigur că nu sunt alte pericole pe aici.

Va trebui să ne schimbăm ținuta.

După o jumătate de oră Cristian o aștepta la recepție. Ei i se păru ciudat faptul că vorbea atât de mult cu angajații pensiunii. La scurt timp ajunseră în pădure și se plimbară până după miezul nopții.

- Mă dor picioarele! se plânse ea.
- Te car în spate?
- Sunt extrem de ușoară!
- Știu foarte bine cât ești de ușoară, te-am mai ridicat pe

sus, ai uitat?

Zâmbi, roșind. El o privi pentru o clipă, își dorea să o ducă direct în patul lui, sau nici măcar nu ar trebui să se întoarcă la pensiune. În acea noapte caldă, în pădure, pe iarba proaspătă i-ar savura trupul. Își aminti de pielea ei moale din noaptea anterioară când o scosese din piscină, cum se strânse la pieptul lui. Se înfioră. Pășea veselă alături de el. Nu-și putea lua gândul de la trupul ei gol, iar ea continua să salte ca un copil de ici colo. Urcară scările spre dormitor și se opriră în fața ușii ei.

- Mă inviți înăuntru?
- Îl privi cu ochi mari.
- Nu se cuvine!

Nu-i veni să creadă. Începu să râdă, dar până să se dezmeticească, ea îi ură „noapte bună” și îi închise ușa în nas.

În dimineața următoare îl observă pe Cristian la o masă, sorbind dintr-o cană, posomorât.

- Pot să mă așez?
- Da, răspunse el îndreptându-și spatele.

- Iar nu ai putut să dormi?
- Nu prea! Tu ai dormit bine?

Zâmbetul ei îl irită, se simțea luat peste picior. Nu-și putea da seama dacă o făcea intenționat sau din joacă. Îl enerva, dar în același timp îl intriga.

- Mă bucur că ai putut dormi! zise el ironic.
- De ce nu poți dormi?
- Am un gând care nu-mi dă pace! zâmbi discret.
- Te pot ajuta?
- Dorești să mă ajuți?
- Depinde cu ce!
- Contează dacă vrei sau nu!

Ajunse pe nisip mișcător, i se făcu teamă. El observă și își dădu seama că îi luneca printre degete. Făcu semn ospătarului care se apropie.

- Cu ce să vă servesc, domnișoară?
- Nu era sigură dacă mai dorea să rămână la acea masă.
- Relaxează-te! șopti el.

De ce știa că era încordată?

- Ce are și el, se hotărî ea.

Ospătarul se îndepărtă.

- Nu da cu piciorul la vacanța de care ai nevoie!
- Faci pe deșteptul!
- M-aș bucura de compania ta, așa cum și eu ți-am fost alături în ultimele două zile. Sau îți cer prea mult?

- Ești ursuz.
- Mă cam doare capul...
- Ce te-ar bine dispune?
- Acum?
- Da.